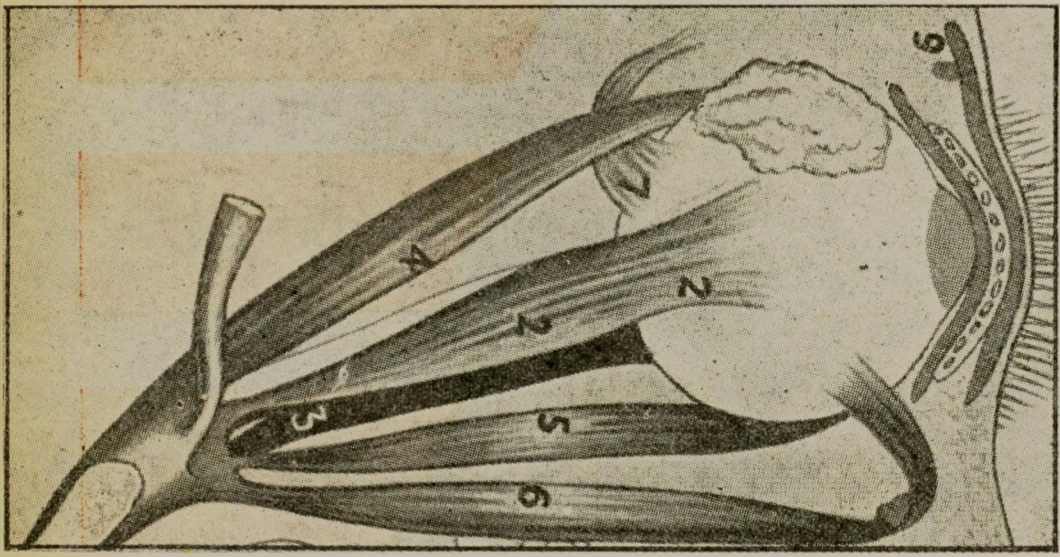

ששית כבול ע"ז אשקפים

על זה המחלוקת: הרופאים אומרים שהכל בסדר, אבל אנשי פישבין טוענים שאצל קצרי ראות השרירים מס' 6 ומס' 7 מתוחים מדי ואצל הקצרים מס' 2, 3, 4 ו-5 מתוחים מדי.

להשלים בשיגרתם ואני אעשה כמיטב יכולתי לעזור לבני האדם ולהקל להם... מתוך אהבה ופרופסור ליבוביץ בירושלים, עד שהגיע אל המסקנה הנכונה שצריך לארגן את חברי הכנסת לפעולה מתאימה. לשם כך קרא לכנס של חברי כנסת מכל המפלגות הציוניות, שהיה צריך להתקיים ב-10 באוקטובר בשעה תשע וחצי לפני הצהריים בבית המהנדס בתל-אביב. כל מי שלא מתמצא בעניינים, יכול להתפלא שפישבין פונה דווקא לנציגי מפלגות ציוניות, כאילו שחברי אגודת ישראל או מק"י, לא איכפת להם המאור הלקוי בכתיבהספר והמשקפיים הרוכבים על אפיהם הוורודים של צברינו החמורי דים והעוקצנים. אבל זה שיעמיק קצת לחשוב, יראה מיד שאין כאן מקרה. כל התנועות המשיחיות נדבקות אחת לשניה, כמו שהזכיר נדבך אל העורב. חבל רק שהפגישה לא נתקיימה ואנחנו הפסדנו קואליציה ציונית-אופסית, שהיתה בודאי חוררת על דגלה את דבריו האחרונים של טרומפלביין: "טוב להסיר את המשקפיים בעד ארצנו!"

מול, זה דבר שלא הולך ברגל

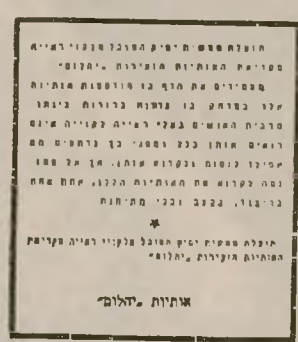
כיוון שאני קונה איגרת פייס כל שבוע ולא מרחיח מזה שום דבר מלבד פה ושם איזה עשר לירות עלובות, הלכתי לראות כיצד עורכים את ההגרלה בבית מפעל הפייס. באתי למקום, וראיתי שאני לא יחיד. היו שם כמאתים איש, מחציתם ילדים עד גיל 10, ומחציתם סוכנים של מפעל הפייס שרשמו במהירות את מספרי הזכיות, כפי שיצאו בגורל. חוץ מזה היתה שם עוד מחצית שלא היתה להם סבלנות לחכות לתוצאות עד יום ישישי בבוקר. איך שאני מסתכל על המסך שהמקרין האוטומטי זורק עליו את המספרים שיצאו בהגרלה, והנה אני רואה את ידידי מידד שיף, שזקנו קצוק, מאפס את שתי עיניו החש-דניות, והוא חוקר ובולש את הפינות. "מה אתה עושה כאן?" שאלתי את מידד. "באתי לראות אם הם לא עושים פה איזה מונקייביונס. ההגרלה האלה, משהו חשוד יש בהם." "מצאת משהו?" "אתה חושב שאפשר למצוא משהו במכונות החשמליות האלה? מה אני, מכונאי? אילו היו עושים את ההגרלה בצורה אנושית, עם קלפי מסתובבת ועם ילד שמוציא את הפתקאות המקופלות בידיו, אז בטח שהייתי מוצא משהו. המכונות הללו מבבלות אותי." מזה הבנתי, שגם הוא כמוני הולך ומפסיד כל שבוע ב- מפעל הפייס ועל זה שאלתי אותו כמה כסף כבר הפסיד. "כך אתה מכיר אותי? שאני אלך ואפסיד כסף על הגר-לות? לא ידידי, אני לא אדם שמאמין במול!"

כה אמר טוסנאהינדי:

יפנו רעיתי כין הבנות, כשושנה בין המחוכים.

למה לא אומרים שלום ברחוב

מכון אופק זה מכון לשיפור הראייה בלי משקפיים, ויושב שם צעיר נחמד ומלא מרץ שאברי פניו עגלגלים ועיניו בולטות קצת, ושמו יהודה פישבין. כשאמרתי לפישבין שאני עתונאי ושמי שמעון צבר, לא רצה לדבר איתי ולתת לי אינפורמציה, מפני שחשב שהעניין רציני מאוד ואני בטח אעשה מזה צחוק. אחרי שנתתי לו להבין שאפשר לכתוב עליו גם בלי לקבל ממנו אינפורמציה, ראה שזה לא עניין והחליט לשתף פעולה. כאשר אדם כמו יהודה פישבין בא להסיר מבני האדם את המשקפיים, מתעורר מיד וויכוח עם אותם הרופאים שהרכיבו את המשקפיים על בני האדם, ואז מתגלה שכל העניין הוא מפליא ומיסתורי מאוד מאוד. כמה שהרופאים בדקו עיניים בשביל למצוא מה קרה שם שאי אפשר לראות בהן טוב מרחוק, לא מצאו שום דבר, עד שקבעו שקוצר-ראות, בדומה לקוצר-ריוח, זה לא מחלה אלא מצב. כאשר מוציאים משהו מגדר מחלה ומכניסים אותו לגדר מצב, אז זה כבר לא עניין של מדיצינה אלא של פוליטיקה והדבר מביך מאוד את הרופאים. ככאן הנטיה הכללית שלהם לא לרפא את קוצר-הראות, אלא להסתיר אותו מאחורי משקפיים. עכשיו בא פישבין, בעצם זה לא פישבין, אלא אותם רופאים אמריקאים שהמציאו את זה ואימרים, כי קוצר-ראות בדומה לקוצר-ריוח, זה כן מחלה, וגורם לו שריר עין אחד שנשאר כל הזמן מתוח, מפני שהבעל שלו עצבני.

אלה האותיות הקטות
נות לתרגילי קריאה.

לא אכנס לעובי הקו"ר, מפני שלא ראיתי את שריר העין הזה שמדברים עליו, כמו ש- עוד לא נזמנו לי לר- אות עין מבפנים וכל העיניים שאני מכיר, אני מכיר אותן מבחוץ. אני רק מתפלא על שני ה- צדדים, שלא עלה בידם הפיתרון הנכון והוא: שאדם הולך ונעשה קצרי-ראי, בדיוק כמו שהוא נהיה קצרי-ריוח, מהסיבה הפשוטה, שהוא לא רוצה להגיד שגם ברחוב. ככה זה אצלנו ובעיקר אצל בחורות, שאם לא אומרים שלום לחבר וחתיק, זה גורם להן להרבה בעיות חברתיות. אם לא רואים אותן, זה כבר דבר אחר. הייתי יכול להמשיך ולומר שזה גם פיתרון טוב לתלמי-דים שאינם רוצים לראות מה כתוב על הלוח, מפני שאינם רוצים ללמוד. גם אותם הבחורים העוברים ערב ערב ליד רחל וקליפורניה, אילו היו רואים טוב מה שהולך שם, אין לי כל ספק שהיו בכלל יוצאות להם העיניים. זהו מה שאני אומר, אבל פישבין יש לו תיאוריה אחרת. לדעתו, זה אותו השריר הג'ל שמוחה אותו המתח הנפשי, יחד עם אור לא טוב, הרגלי קריאה לא נכונים ותזונה לקויה. הוא נותן על זה סימנים, כמו דצ"ש באח"ב שהן הדיאופטריות והוא אומר ככה: "עד 5 דיאופטריות, האדם הוא עוד איך-שהוא שקט. אחרי זה הוא כבר יותר רגיש ועצבני ומתרגז מכל דבר." ואני יכול להמשיך בשקט לפי הסימנים האלה ולהגיד, שכאשר הקצרי-ראי הוא כבר לגמרי עיור, הוא גם בתדאי לגמרי משונע. מכאן, שכדי לרפא אדם מקוצר-ראות, צריך לשחרר אותו קודם מהעצבנות ומהמתח הנפשי, ואת זה עושים עליידי תרגילים. כל יום עושים שעה וחצי של תרגילים. אני, למשל - שגם אני קצרי-ראי ויש לי דיאופטריות מס' 4 - צריך בשבוע הראשון לעשות תרגילים כאלה: תרגילי עורף: להניע את הראש שלי קדימה, אחורה, שמאלה וימינה בעיניים עצומות, כשאני שקט ו- רגוע, 20 פעם לכל צד. סיבוב הראש בעיניים פקוהות, בקצב מהיר ובמעגל גדול עד כמה שאפשר. 10 פעמים. פעם אחת ביום, להתחיל דפוס קטן (ראה תמונה) במרחק נוח ולקרוא כל מלה ולעצור. שלוש פעמים רצף פות, ובאור יום. קריאה מכוונת: לקרוא חומר מוכר, לאט לאט ומלה במלה, בתשומת-לב, ולעפעף פעמיים בשורה. 5 עד 10 דקות ביום. לעשות תרגיל העברת המבט מקצה אל קצה, ואחרי כל העברה לעצום את העיניים ולנשום שלוש נשימות עמוקות, ואותו הדבר למעלה למטה. לתזור פעמיים על כל

כ	כ	כ	כ	כ	כ
פ	פ	פ	פ	פ	פ
ד	א	ד	א	ד	א
ש	ס	ש	ס	ש	ס
ק	ע	ח	צ	ד	ק
כ	ש	ס	מ	ע	ד
א	ק	ס	נ	ד	ש
כ	פ	כ	פ	כ	פ
ו	ש	ס	מ	ע	ד
ו	ש	ס	מ	ע	ד

מניחים את שני הלוחות במרחק של 15 סנטימטר מהעיניים ומסתכלים באות אחת בזמן ימין ומיד עוברים לאותה האות בזמן שמאל.